

מן הפזמון להקפה ז' - דוד-מלכות

זְכוֹר סֶגֶן | אֲשֶׁר נִגַן | עָלֵי צְשׁוֹר וְגַם נִבְּל
 בְּשִׁירוֹתָיו | וְזַמִּירוֹתָיו | יְהוּדוֹן קָף בְּקַל מַבֵּל
 לָךְ נִמְשַׁח | וְנִגְדָךְ שַׁח | נְשׂוּא קָף עַף וְגַם סֶבֶל
 פְּדָה נִכְאָה | מְקִירָאָה | יָךְ נִחְלָה וְגַם חֶבֶל
 לְהוֹשִׁיעָה | לְהַרְגָה עָה | תִּגְלָה מִמְרוֹמֶךְ
 זְכַנְנוּ יי' בְּרִצּוֹן עֲמָךְ ;

ובסיום שבע ההקפות פיוט המתחיל

אָנָּה יֵשֶׁר עַם בָּא - בְּהוֹשִׁעַנָּא בְּבָה - לְסִסְיָךְ בְּחֻבָּה
 אָ - מוֹשִׁיעֵי
 חֵישׁ נָא פְדִיּוֹם - אֶל-נוֹכָא וְאִיּוֹם - וּבִירוּשָׁלַם קְהִיּוֹם
 בְּחֻבָּה קְהִיּוֹם שְׂבִיעֵי ;

רבים ושונים מאד הם הפיוטים להושענא רבה שבנוסחאות השונות, ובריר אפוא שמימים קדומים ביותר נהגו להרבות בתפלות ובתחנונים ביום זה. כמעט בכל הנוסחאות הפיוט האחרון מיוסד על החרוז התחור קוץ קבשור קבשור ואומר.

בנוסח אשכנז נמצא פיוט כזה מאת ר' אלעזר הקליר ובו מדובר הרבה על הר הזיתים ועל הנבואה שבזכריה פרק יד (פס' ד' וה'). כנראה קשור הדבר במנהג שהיה נהוג בירושלים בימי הגאונים, שביום הושענא רבה היו מתפללים בהר הזיתים מול מקום בית המקדש והיו מקיפים את ההר שבע פעמים בקהל גדול ובחגיגות רבה.

